

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3142/05
23.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Mirjane Grubić, Vesne Popović, Jasminke Stanojević i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, VV, GG, DD, čiji je punomoćnik BV, advokat i ĐĐ, koji tuženi su naslednici sada pok. PP, radi prava svojine, odlučujući o reviziji tuženih VV, GG i DD, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž. br. 2576/04 od 02.06.2005. godine, u sednici održanoj 23.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženih VV, GG i DD, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž. br. 2576/04 od 02.06.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog u Pančevu P. br. 1241/01 od 03.09.2003. godine delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je utvrđeno da je tužilja po osnovu investicija i nasleđa iza svoje pok. majke PP1 stekla pravo svojine u 6721/10000 dela na nekretninama upisanim u zknj. ul. br. aa KO EE novo stanje ulična prizemna spratna stambena zgrada P1 sagrađena na parceli br. vv u EE Ul. ŽŽ sa pravom korišćenja parcele top. br. vv izrađeno građevinsko zemljište od 3,11 ari što su tuženi kao zakonski naslednici sada pok. PP, biv. iz EE dužni priznati i trpeti da se tužilja na osnovu ove pravnosnažne presude upiše u zemljišnim knjigama kao suvlasnik i sukorisnik u 6721/10000 dela nepokretnosti njenim neposrednim sprovođenjem pod teretom izvršenja. Stavom 2. obavezani su tuženi da tužilji na ime troškova parničnog postupka isplate 42.965,00 dinara, a stavom 3. višak tužbenog zahteva od dosuđenih 6721/10000 do traženih 7814/10000 odbijen je kao neosnovan.

Presudom Okružnog suda u Pančevu Gž. br. 2576/04 od 02.06.2005. godine stavom 1. izreke žalba tuženih VV, GG i DD je kao neosnovana odbijena, a žalba tužilje AA je kao osnovana usvojena, pa je navedena prvostepena presuda potvrđena u stavu 1. izreke, a preinačena u delu odluke o troškovima postupka tako što je pored iznosa od 42.965,00 dinara dosuđeno još 2.700,00 dinara. Tuženi su obavezani da tužilji na ime troškova žalbenog postupka plate 4.520,00 dinara.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tuženi VV, GG i DD su izjavili reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu na osnovu odredbe čl. 386. ZPP-a („Sl. list SFRJ“, br. 4/77 ... i „Sl. list SRJ“, br. 3/02), koja se primenjuje na osnovu odredbe čl. 491. st. 4. ZPP-a („Sl. glasnik RS“, br. 125/04), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tuženih nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. st. 2. tačka 11. ZPP-a, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, niti bitna povreda iz tačke 14. istog člana na koju revizija ukazuje, jer su nižestepene presude jasne, obrazložene i neprotivrečne.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je kćerka iz prvog braka pok. PP1, supruge sada pok. PP, a tuženi su njegovi zakonski naslednici. Sada pok. PP1 i PP zaključili su brak __. godine, koji je trajao do smrti PP1 1988. godine. Pp1 je 5,5 lanaca zemlje, pola lanca vinograda, koje je dobila u postupku kolonizacije, kuću i plac od 200 kvadratnih metara u ZZ, koje je nasledila od svog oca, prodala za vreme trajanja braka. Od tog novca i od novca koji je dobijen na ime dugoročnog kredita sada pok. PP kupljena je prizemna kuća sa placem od 3,11 ari u EE, u Ul. ŽŽ. Supružnici su se uselili 1966. godine u novu završenu kuću. U vreme kada se tužiljina majka udala za PP, tužilja je bila stara 11 godina i sve do udaje živela je sa njima, a nakon razvoda braka (1970. godine) otišla je na rad u __, dok su tužiljina deca živela sa tužiljinom majkom i PP. Tužilja je dolazila na godišnji odmor kod svoje majke i PP, ušteđevinu je davala majci, a od tog novca tuženi je kupio i gliser i kamp kućicu, koje je kasnije prodao i novac uložio u gradnju kuće. PP1 je bila zaposlena 2-3 godine, u vreme kada je PP bio u zatvoru, a 11 meseci je provela kod sestre u __, gde je radila. Dok je trajala nadgradnja kuće, kuvala je za sve radnike, a uštedeni novac iz __ utrošila je za kupovinu materijala. PP je bio zaposlen u "II" sa kojim preduzećem je zaključio ugovor o kupovini stana koji se gradio na aerodromu fabrike - streljište, površine 50 m2 i na ime čega je dobio kredit, koji je isplatio. Radi adaptacije stambene kuće i poboljšanja uslova stanovanja kuće u Ul. ŽŽ, u EE, Branko je 1985. godine zaključio ugovor o kreditu sa "III", kao i ugovor sa SIZ-om građevinskog zemljišta, po kojem je na ime troškova uređivanja građevinskog zemljišta za dogradnju i nadgradnju trebalo da uplati 409.837,00 dinara u toku 1986. godine izdato mu je odobrenje za dogradnju i nadgradnju postojećeg stambenog objekta na parceli vv KO EE. PP je na kući napravio verandu, koju je kasnije razmontirao i prodao, zatim garažu, a ispod nje podrum i čupu od aluminijuma. Na vidnom mestu zajednički sa komšijom postavlja se betonsku ploču

a ispod nje potkrovlje i supu od aluminijuma. Na zidu ostavu zajednički sa komisijom postavio je delovnu ploču. Za nadgradnju kuće PP je angažovao majstore i prijatelje, a pomoć je pružao i tužiljin sin, kao i brat tužiljine majke. Sve što je urađeno na kući od metala tuženi PP je uradio lično. Od kredita koji je podigao tužiljin sin kupljen je materijal za krov, sat za struju, parket, keramičke pločice za kuhinju, lamperija za jednu sobu, staklena vuna za celu površinu kuće, dok je zidove na spratu gletovao i okrećio, a omalterisao je i jednu stranu kuće. Nakon smrti PP1 u ostavinskom postupku za naslednika na zaostavštini, koju je činila kuća u Ul. ŽŽ, odnosno sprat kuće u vidu jednog stana (od dve sobe, kupatila, trepezarije sa kuhinjom i terasom) oglašena je tužilja. Tuženi PP se odrekao od nasleđa. U zemljišnim knjigama kao vlasnik ulične spratne stambene zgrade P1 sagrađene na parceli vv u Pančevu, u Ul. ŽŽ upisan je PP, a ostavinski postupak iza njegove smrti nije okončan. Veštačenjem je utvrđeno da vrednost starog objekta i placa iznosi 43,72% od cele nepokretnosti, vrednost novog dela je 56,28%.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, procenjujući sve okolnosti u smislu čl. 329. Zakona o braku i porodičnim odnosima, od značaja za sticanje u zajednici, a pre svega doprinos pokojnih supružnika prilikom kupovine prizemnog dela kuće nižestepeni sudovi su, pravilno vrednujući svaku vrstu pojedinačnog angažovanja, zaključili da je doprinos PP i PP1 na starom objektu jednak. Polazeći od toga da je vrednost starog objekta i placa (veštačenjem utvrđena) 43,72% od cele nepokretnosti, te da je vrednost novog dela 56,28%, pravilno su nižestepeni sudovi našli da je suvlasnički deo tužilje u odnosu na raspravljenu imovinu 67,21%. Naime, naslednici prvog naslednog reda iza pok. PP1 su bili tuženi PP i tužilja, kojoj pripada 1/4, odnosno 10,93% vrednosti starog objekta. Imajući u vidu da je vrednost novosagrađenog dela objekta u odnosu na celu nepokretnost 56,28% i da se sada pok. PP u ostavinskom postupku iza smrti njegove supruge, tužiljine majke odrekao prava na spratnom delu kuće u korist tužilje, to je pravilan zaključak sudova da tužilji na celoj nepokretnosti pripada 67,21%.

Revizijski navodi da se u ostavinskom postupku iza smrti tužiljine majke, PP nije mogao odreći prava na spratnom delu kuće u korist tužilje i priznati udeo tužiljine majke u sticanju nepokretnosti koja se u celini nalazi upisana na njegovom imenu, nisu osnovani. Naime, iz utvrđenja sadržanog u nižestepenim presudama proizlazi nesumnjiv zaključak da stečena imovina u vidu sporne stambene zgrade, kako prizemnog tako i spratnog dela je zajednička imovina, bez obzira na očito njen formalni upis u javnim knjigama u kojima se vodi kao isključivo vlasništvo pok. PP. Kako se radi o veličini suvlasničkih udela koji su opredeljeni s obzirom na doprinos svakog od učesnika u sticanju sporne nepokretnosti, pri čemu su nižestepeni sudovi vrednovali i uzeli u obzir svaku vrstu angažovanja, kojim su se bavili PP i PP1, kao i tužilje koja je uz to nasleđem stekla spratni deo sporne nepokretnosti, osporavanja u reviziji tuženih svode se na pobijanje utvrđenog činjeničnog stanja i ocenu izvedenih dokaza, a zbog čega se revizija u smislu čl. 385. st. 3. ZPP-a ne može izjaviti.

Na osnovu člana 393. ZPP-a, Vrhovni sud Srbije je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dc